

א מקץ שבע־שנים תעשה שמטה:

מקץ שבע־שנים תעשה שמטה:

מסוף שבע שנים תעבד שמטתא:

ב וזה דבר השמטה שמוט כל־בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא־יגש את־רעהו ואת־אחיו כִּי־קרא שמטה ליהוה:

וזה דבר השמטה שמוט כל־בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא־יגש את־רעהו ואת־אחיו כִּי־קרא שמטה ליהוה:

ודין פתגם שמטתא דתשמט כל גבר מרי רשו די ירשי בחברה לא יתבע מן חברה ומן אחוהי ארי קרא שמטתא קדם יי:

ג את־הנברי תגש ואשר יהיה לך את־אחיד תשמט ידך:

את־הנברי תגש ואשר יהיה לך את־אחיד תשמט ידך:

מן בר עצמין תתבע ודי יהי לך עם אחוד תשמט ידך:

ד אפס כי לא יהיה־בך אביון כִּי־ברך יברכה יהוה בארץ אשר יהוה אלהיך נתן־לך נחלה לרשתה:

אפס כי לא יהיה־בך אביון כִּי־ברך יברכה יהוה בארץ אשר יהוה אלהיך נתן־לך נחלה לרשתה: לחוד ארי לא יהי בך מסכנא ארי ברכא יברכך יי בארעא די יי אלהך יהב לך אחסנא למירתה:

~~~~~ רש"י ~~~~~

(א) מקץ שבע־שנים, יכול שבע שנים לכל מלגה ומלגה, תלמוד לומר: "קרבה שנת השבע", ואם אפה אומר שבע שנים לכל מלגה ומלגה להלוואת כל אחד ואחד, היאך היא קרבה — הא למדת שבע שנים למנין השמטות:

(ב) שמוט כל־בעל משה ידו, שמוט את ידו של כל בעל משה.

(ג) את הנברי תגש, זו מצות עשה:

(ד) אפס כי לא יהיה־בך אביון, ולהלן הוא אומר "כי לא יחדל אביון" — אלא בזמן שאתם עושים רצונו של מקום, אביונים באחרים ולא בכס, וכשאין אתם עושים רצונו של מקום אביונים בכס. אביון, דל מעני, וילשון "אביון" — שהיא תאב לכל דבר:

הֲרַק אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם:

רק אם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם:
לְחוּד אִם קִבְּלָא תְקַבֵּל לְמִימְרָא דִּי אֱלֹהֵךָ לְמַטְרָ לְמַעְבַּד יַת כָּל תְּפַקְדָּתָא הָדָא דִּי אָנָּא מְפַקְדֵךָ יוֹמָא
דִּין:

ו כִּי־יְהוֹנָה אֱלֹהֶיךָ בְּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבַּר־לָךְ וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט וּמְשַׁלֵּת
בְּגוֹיִם רַבִּים וּבָךְ לֹא יִמְשְׁלוּ:

כי־יְהוֹנָה אֱלֹהֶיךָ בְּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבַּר־לָךְ וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט וּמְשַׁלֵּת בְּגוֹיִם רַבִּים וּבָךְ
לֹא יִמְשְׁלוּ:

אֲרִי יִי אֱלֹהֵךָ בְּרַכְךָ כְּמָא דִּי מַלִּיל לָךְ וְתוֹזַף לְעַמְמִין סְגִיאִין וְאַתָּה לֹא תִזְוַף וְתִשְׁלוּט בְּעַמְמִין סְגִיאִין וּבָךְ
לֹא יִשְׁלִטוּן: ם

ז כִּי־יְהִיחָה בְךָ אֲבִיוֹן מֵאַחַד אַחֶיךָ כַּאֲחֵד שְׁעָרֶיךָ בְּאַרְצֶךָ אֲשֶׁר־יְהוֹנָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא
תֵאמָץ אֶת־לִבְּךָ וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת־יָדְךָ מֵאַחֶיךָ הָאֲבִיוֹן:

כי־יְהִיחָה בְךָ אֲבִיוֹן מֵאַחַד אַחֶיךָ כַּאֲחֵד שְׁעָרֶיךָ בְּאַרְצֶךָ אֲשֶׁר־יְהוֹנָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא תֵאמָץ אֶת־לִבְּךָ
וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת־יָדְךָ מֵאַחֶיךָ הָאֲבִיוֹן:

אֲרִי יְהִי בְךָ מִסְפָּנָא חַד מֵאַחֶיךָ בְּחַדָּא מְקַרְוֵיךָ בְּאַרְעֵךָ דִּי אֱלֹהֵךָ יְהִי לָךְ לֹא תִתְקַף יַת לְבָבְךָ וְלֹא תִקְפֹּץ
יַת יָדְךָ מֵאַחֶיךָ מִסְפָּנָא:

~~~~~ רש"י ~~~~~

(ה) רק אם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָע, אִז לֹא יְהִיחָה בְךָ אֲבִיוֹן. שְׁמוֹעַ תִּשְׁמָע, שָׁמַע קִמְעָא, מְשִׁמְעִין אוֹתוֹ הֲרַבָּה:

(ו) כַּאֲשֶׁר דִּבַּר־לָךְ, וְהִיכֵן דִּבַּר, "בְּרוּךְ אַתָּה בְּעִיר". וְהַעֲבַטְתָּ, כָּל לְשׁוֹן הַלְוָאָה, כְּשֶׁנוֹפֵל עַל הַמְלוּוָה נוֹפֵל בְּלִשׁוֹן מִפְּעִיל, בְּגוֹן: "וְהַלְוִיתִי", "וְהַעֲבַטְתִּי", וְאִם הָיָה אוֹמֵר "וְעַבַטְתִּי", הָיָה נוֹפֵל עַל הַלְוָה, כְּמוֹ "וְלוֹיִתִּי". וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם, יָכוֹל שֶׁתְּהִיא לְוָה מִזֶּה וּמְלוּוֶה לְזֶה, תִּלְמוּד לומר "וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט". וּמְשַׁלֵּת בְּגוֹיִם רַבִּים, יָכוֹל גּוֹיִם אַחֲרִים מוֹשְׁלִים עָלֶיךָ, תִּלְמוּד לומר "וּבָךְ לֹא יִמְשְׁלוּ":

(ז) כִּי־יְהִיחָה בְךָ אֲבִיוֹן, הַתָּאב תָּאב, קוֹדֵם. מֵאַחַד אַחֶיךָ, אַחֶיךָ מֵאַבְיָךְ קוֹדֵם לְאַחֶיךָ מֵאַמְךָ. שְׁעָרֶיךָ, עֲנִי עִירָךְ קוֹדֵם לְעֲנֵי עִיר אַחֲרָת. לֹא תֵאמָץ, יֵשׁ לָךְ אָדָם שֶׁמְצַטְעֵר אִם יִתֵּן אִם לֹא יִתֵּן — לְכָךְ נֹאמֵר "לֹא תֵאמָץ"; יֵשׁ לָךְ אָדָם שֶׁפּוֹשֵׁט אֶת יָדוֹ וְקוֹפְצָה — לְכָךְ נֹאמֵר "וְלֹא תִקְפֹּץ". מֵאַחֶיךָ הָאֲבִיוֹן, אִם לֹא תִתֵּן לוֹ, סוֹפֵךְ לְהִיּוֹת אֲחִיו שֶׁל אֲבִיוֹן:

ח כִּי־פָתַח תִּפְתָּח אֶת־יָדְךָ לּוֹ וְהֵעַבְטָה תַעֲבִיטְנוּ דֵי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יַחֲסֵר לּוֹ:
כִּי־פָתַח תִּפְתָּח אֶת־יָדְךָ לּוֹ וְהֵעַבְטָה תַעֲבִיטְנוּ דֵי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יַחֲסֵר לּוֹ:
אֲלֹא מִפְתַּח תִּפְתָּח יַת יָדְךָ לֵה וְאוֹזְפָא תּוֹזְפְנָה כְּמִסַּת חֶסְרוֹנָה דִּי־יַחֲסִיר לֵה :

ט הַשְּׁמֵר לָךְ פְּנֵי־יְהוָה דְּבָרָא עִם־לִבְכֶךָ בְּלִיעַל לְאֹמַר קַרְבָּה שְׁנַת־הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמֵטָה
וְרַעָה עֵינְךָ בְּאֲחִיךָ הָאֲבִיזוֹן וְלֹא תִתֵּן לּוֹ וְקָרָא עָלֶיךָ אֶל־יְהוָה וְהָיָה כֶּךָ חֲטָא:
הַשְּׁמֵר לָךְ פְּנֵי־יְהוָה דְּבָרָא עִם־לִבְכֶךָ בְּלִיעַל לְאֹמַר קַרְבָּה שְׁנַת־הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמֵטָה וְרַעָה עֵינְךָ בְּאֲחִיךָ
הָאֲבִיזוֹן וְלֹא תִתֵּן לּוֹ וְקָרָא עָלֶיךָ אֶל־יְהוָה וְהָיָה כֶּךָ חֲטָא:
אֲסַתְמַר לָךְ דִּילְמָא יְהִי פְתָגָם עִם לְבָבְךָ בְּרִשְׁעָא לְמִימַר קְרִיבָא שְׁתָּא שְׁבִיעֵתָא שְׁתָּא דְשְׁמֵטָתָא וְתִבְאֵשׁ עֵינְךָ
בְּאֲחִיךָ מִסְכְּנָא וְלֹא תִתֵּן לֵה וְיִקְרִי עָלְךָ קָדָם יי וְיְהִי כֶּךָ חוֹבָא :

י נָתַזוֹן תִּתֵּן לּוֹ וְלֹא־יִרְעַע לְבָבְךָ בְּתַתֶּךָ לּוֹ כִּי בְגִלְלָא אֲתִּירָא יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל־מַעֲשֶׂיךָ וּבְכָל מַשְׁלַח יָדְךָ:
נָתַזוֹן תִּתֵּן לּוֹ וְלֹא־יִרְעַע לְבָבְךָ בְּתַתֶּךָ לּוֹ כִּי בְגִלְלָא אֲתִירָא יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־מַעֲשֶׂיךָ וּבְכָל
מַשְׁלַח יָדְךָ:
מִתַּן תִּתֵּן לֵה וְלֹא יִבְאֵשׁ לְבָבְךָ בְּמַתְנֶךָ לֵה אַרְי בְּדִיל פְתָגְמָא הַדִּין יְבָרְכְנֶךָ יי אֲלֵהֶךָ בְּכָל עוֹבְדֶךָ וּבְכָל
אוֹשְׁטוֹת יָדְךָ :

רש"י

(ח) פָּתַח תִּפְתָּח, אֶפְלוּ כְּמָה פְּעָמִים. כִּי־פָתַח תִּפְתָּח, הָרִי "כִּי" מְשַׁמֵּשׁ בְּלִשׁוֹן 'אֲלֹא'. וְהֵעַבְטָה תַעֲבִיטְנוּ, אִם לֹא רָצָה
בְּמַתְנָה, תֵּן לוֹ בְּהַלְוָאָה. דֵּי מַחְסְרוֹ, וְאִי אַתָּה מְצוּהָ לְהַעֲשִׂירוֹ. אֲשֶׁר יַחֲסֵר לּוֹ, אֶפְלוּ סוּס לְרִכְבּ עָלָיו וְעָבַד לְרוּץ לְפָנָיו.
לוֹ, זֹו אֲשֶׁה, וְכֵן הוּא אוֹמֵר "אֲעֲשֶׂה לוֹ — עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ":

(ט) וְקָרָא עָלֶיךָ, יְכוּל מְצוּהָ — תִּלְמוּד לומר: "וְלֹא יִקְרָא". וְהָיָה כֶּךָ חֲטָא, מְכַל מְקוּם, אֶפְלוּ לֹא יִקְרָא; אִם בֶּן לְמָה
נֶאֱמַר: "וְקָרָא עָלֶיךָ" — מְמַהֵר אֲנִי לִיפְרַע עַל יְדֵי הַקּוֹרָא יוֹתֵר מִמִּי שְׂאִינוּ קוֹרָא:

(י) נָתַזוֹן תִּתֵּן לוֹ, אֶפְלוּ מְאֹה פְּעָמִים. לוֹ, בִּינּוּ וּבִינְךָ. כִּי בְגִלְלָא תִדְבַּר, אֶפְלוּ אֲמַרְתָּ לִיתֵּן, אַתָּה נוֹטֵל שְׂכַר הָאֲמִירָה עִם
שְׂכַר הַמַּעֲשֶׂה:

יא כי לא־יִחַדֵּל אֲבִיוֹן מִקְרַב הָאָרֶץ עַל־כֵּן אֲנֹכִי מְצוּדָה לֵאמֹר פִּתַּח תְּפַתַּח אֶת־יָדְךָ לְאַחִיד לְעֵנִיד וְלֹא־בִנְיָה בְּאַרְצֶךָ:

כי לא־יִחַדֵּל אֲבִיוֹן מִקְרַב הָאָרֶץ עַל־כֵּן אֲנֹכִי מְצוּדָה לֵאמֹר פִּתַּח תְּפַתַּח אֶת־יָדְךָ לְאַחִיד לְעֵנִיד וְלֹא־בִנְיָה בְּאַרְצֶךָ:

אֲרִי לֹא יִפְסוֹק מִסְפָּנָא מְגוֹ אֲרַעָא עַל כֵּן אֲנָא מְפַקְדָךְ לְמִימַר מִפְתַּח תְּפַתַּח יָת יָדְךָ לְאַחוּד לְעֵנִיד וְלִמְסַפְנָךְ בְּאַרְעָךָ: ם

יב כִּי־יִמְכַר לָךְ אֶחָיד הָעֵבְרִי אוֹ הָעֵבְרִיָּה וְעַבְדְּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִת תִּשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ:

כִּי־יִמְכַר לָךְ אֶחָיד הָעֵבְרִי אוֹ הָעֵבְרִיָּה וְעַבְדְּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִת תִּשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ: אֲרִי יִזְדַּבֵּן לָךְ אַחוּד בְּרִי יִשְׂרָאֵל אוֹ בֵּת יִשְׂרָאֵל וַיִּפְלַחְנָךְ שִׁית שָׁנִין וּבְשִׁתָּא שְׁבִיעִתָּא תְּפַטְרֵנָה בְּרִי חוּרִין מֵעִמָּךְ:

יג וְכִי־תִשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ לֹא תִשְׁלַחְנוּ רִיקָם:

וְכִי־תִשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ לֹא תִשְׁלַחְנוּ רִיקָם:

וְאֲרִי תְּפַטְרֵנָה בְּרִי חוּרִין מֵעִמָּךְ לֹא תְּפַטְרֵנָה רִיקָן:

יד הָעֵנִיד תִּעְנִיק לוֹ מִצְאֵנָךְ וּמִגְרָנָךְ וּמִיִּקְבֶּךָ אֲשֶׁר בְּרַכְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּתֵּן־לוֹ:

הָעֵנִיד תִּעְנִיק לוֹ מִצְאֵנָךְ וּמִגְרָנָךְ וּמִיִּקְבֶּךָ אֲשֶׁר בְּרַכְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּתֵּן־לוֹ:

אֲפַרְשָׁא תְּפַרְשׁ לֵה מֵעִנְךָ וּמֵאֲדָרְךָ וּמִמַּעְצָרְתְּךָ דִּי יְבַרְכְּנָךְ יְיָ אֱלֹהֶךָ תִּתֵּן לֵה:

רש"י

(יא) **על־כן**, מפני כן. **לאמר**, עצה לטובתך אני משיאך. **לאחיד לעניד**, לאיזה אח — לעני. **לענידך** ביו"ד אחד — לשון עני אחד הוא, אבל 'ענידך' בשני יודי"ן — שני עניים:

(יב) **כִּי־יִמְכַר לָךְ**, על ידי אחרים, במקרוהו בית דין בגנבתו הפתוב מדבר, והרי כבר נאמר "פי תקנה עבד עברי", ובמקרוהו בית דין הפתוב מדבר — אלא מפני שני דברים שנתחדשו כאן: אחד, שפתוב "או העבריה", אף היא תצא בשש — ולא שמקרוהו בית דין, שאין האשה נמפרת בגנבתה, שנאמר: "בגנבתה" — ולא 'בגנבתה', אלא בקטנה שמכרה אביה; ולמד כאן — שאם יצאו שש שנים קדם שתביא סימנין, תצא, ועוד חדש כאן "העניק תעניק":

(יד) **העניק תעניק**, לשון עדי, בגבה ובמראית העין. דבר שיהא נפר שהטיבות לו. ויש מפרשים לשון הטענה על צנארו. **מצאנך ומגרנך ומיקבך**, כול אין לי אלא זו בלבד, תלמוד לומר: "אשר ברכך" — מכל מה שברכך בוראך; ולמה נאמרו אלו, מה אלו מיוחדים שהם בכלל ברכה, אף כל שהוא בכלל ברכה — יצאו פרדות. ולמדו רבותינו במסכת קדושין בגזרה שנה כמה נותן לו מכל מין ומין:

טו וזכרתָ כִּי עֲבַדְתָּ הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־כֵּן אֲנֹכִי מְצַוֶּךָ אֶת־תְּדַבֵּר
הַזֶּה הַיּוֹם:

וּזְכַרְתָּ כִּי עֲבַדְתָּ הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־כֵּן אֲנֹכִי מְצַוֶּךָ אֶת־תְּדַבֵּר הַזֶּה הַיּוֹם:
וּתְדַבֵּר אֲרִי עֲבָדָא הַוִּיתָא בְּאֶרְעָא דְּמִצְרַיִם וּפְרַקְוּ יִי אֱלֹהֶיךָ עַל כֵּן אֲנָא מְפַקְדֶךָ ית פְּתַגְמָא הַדִּין יוֹמָא
דִּין:

טז וְהָיָה כִּי־יֹאמֶר אֵלֶיךָ לֹא אֵצֶא מֵעַמְּךָ כִּי אֶהְבֵּד וְאֶת־בֵּיתְךָ כִּי־טוֹב לוֹ עִמָּךָ:
וְהָיָה כִּי־יֹאמֶר אֵלֶיךָ לֹא אֵצֶא מֵעַמְּךָ כִּי אֶהְבֵּד וְאֶת־בֵּיתְךָ כִּי־טוֹב לוֹ עִמָּךָ:
וַיְהִי אֲרִי יִימַר לָךְ לֹא אֶפּוֹק מֵעַמְּךָ אֲרִי רְחַמְךָ וַיֵּת אֲנִשׁ בֵּיתְךָ אֲרִי טַב לֵיה עִמָּךָ:

יז וְלִקְחַתָּ אֶת־הַמְרֻצֵּעַ וְנִתְתָּהּ בְּאֶזְנוֹ וּבִדְלַת וְהָיָה לָךְ עֲבַד עוֹלָם וְאִף לְאִמְתְּךָ תַעֲשֶׂה־בָּן:
וְלִקְחַתָּ אֶת־הַמְרֻצֵּעַ וְנִתְתָּהּ בְּאֶזְנוֹ וּבִדְלַת וְהָיָה לָךְ עֲבַד עוֹלָם וְאִף לְאִמְתְּךָ תַעֲשֶׂה־בָּן:
וְתַסֵּב ית מְרֻצֵּעָא וְתַתֵּן בְּאֶדְנָהּ וּבְדִשָׁא וַיְהִי לָךְ עֲבַד פְּלַח לְעַלְמִים וְאִף לְאִמְתְּךָ תַעֲבֹד בָּן:

יח לֹא־יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ בְּשַׁלְחַתְךָ אֹתוֹ חֲפָשִׁי מֵעַמְּךָ כִּי מִשְׁנֵה שְׂכָר שְׂכִיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים
וּבִרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַעֲשֶׂה:

לֹא־יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ בְּשַׁלְחַתְךָ אֹתוֹ חֲפָשִׁי מֵעַמְּךָ כִּי מִשְׁנֵה שְׂכָר שְׂכִיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכֹל אֲשֶׁר תַעֲשֶׂה:

לָא יִקְשִׁי בְּעֵינֶיךָ בְּמַפְטָרְךָ יְתָה בַר חוֹרִין מֵעַמְּךָ אֲרִי עַל חַד תְּרִין פְּאָגַר אֲגִירָא פְּלַחְךָ שִׁית שָׁנִין וּבִרְכַנְךָ
יִי אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל דִּי תַעֲבֹד : פ **שביעי**

רש"י

(טו) וזכרתָ כִּי עֲבַדְתָּ הַיּוֹם, וְהֵעֲנַקְתִּי וְשָׁנִיתִי לָךְ מִבְּזוּת מִצְרַיִם וּבְזוּת הַיָּם, אִף אַתָּה הֵעֲנַק וְשָׁנֵה לוֹ:

(יז) עֲבַד עוֹלָם, יְכוּל כְּמִשְׁמַעוֹ, תְּלַמּוּד לֹמַר "וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ, וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תִּשְׁבּוּ", הָא לְמַדְתָּ, שְׂאִין זֶה
— אֶלָּא עוֹלָמוֹ שֶׁל יוֹבֵל. וְאִף לְאִמְתְּךָ תַעֲשֶׂה־בָּן, הֵעֲנַק לָהּ. יְכוּל אִף לְרֻצִיעָה הַשְׁנָה הַכְּתוּב אוֹתָהּ, תְּלַמּוּד לֹמַר "וְיָאִם
אָמַר יֹאמֶר הָעֶבֶד" — עֲבַד נִרְצָע וְאִין אָמָה נִרְצָעַת:

(יח) כִּי מִשְׁנֵה שְׂכָר שְׂכִיר, מִפְּאֵן אִמְרוּ: עֲבַד עֲבָרֵי עוֹבַד בֵּין בֵּינָם בְּלִילָהּ, וְזֶהוּ כְּפֻלִים שְׂבַעֲבֹדֵת שְׂכִירֵי יוֹם, וּמַהוּ
עֲבֹדְתוֹ בְּלִילָהּ, רַבּוּ מוֹסֵר לוֹ שְׂפָחָה כְּנַעֲנִית, וְהוֹלְדוֹת לְאָדוֹן: